

Divoká potřebuje růst jediné podle sebe.

TULÁCKÝ HIPPÍNESS

Volání k toulavým duším

Kateřina Carda Kosmatová

Podle cizí mapy nenajdeš sebe,
ale můžeš chytit směr.
Anebo s ní rozdělát táborák
a u táboráku je vždycky líp.

Všem, co k životu potřebujou světlo.
A věří, že světlo nikdy nevyhasne.

1.

Carl Jung tvrdí, že život začíná ve čtyřiceti. Do té doby probíhá podle něj pouhopouhý výzkum. Ve čtyřiceti! Já jsem netrpělivá i při čekání na zpožděný vlak, natož při čekání na život. Čtyřicet let se mi zdá jako dost dlouhá doba, a tak jsem se rozhodla svůj výzkum uspišit.

Když se mě u státnic zeptali, jestli mám někde příslibený místo, rozpačitě jsem se usmála. A ze školní lavice skočila přímo za stoly v irský kavárně. Čepici z promoce jsem proměnila v podnos na kafe a diplom v utěrku. Doma neříkali nic, věděli, že bych stejně odjela, jen na just o den dřív. Jsem cífa se silnou potřebou autonomie, což je podle odborníků na lidskou duši nejhorší možná kombinace. Šeptá se to v kuloárech, ale nahlas nám říkají „intenzivní děti“. Děkuju rodičům, že mě neposlali v košíku po vodě. Moc by se mi stýskalo, ale zase — plula bych k novým horizontům a u toho se mohla dívat na nebe.

Nebe mě fascinuje odjakživa a někdy mi připadá úplně maličký ve srovnání s galaxií, kterou nosím v hlavě. Čím jsem starší, tím víc se v ní rozpíná černá díra, která záhadně požívá můj čas včetně toho vyhrazeného na pozorování mraků. To je moje vůbec nejoblíbenější činnost, což znamená, že jí stejně jako další aktivity, co mě baví, dělám zoufale málo.

Vědci už vyzkoumali, jak se před čtrnácti miliardami let zrodil vesmír — čas, prostor, hmota a energie se prý začaly formovat z opravdu horkého a hustého bodu, což známe jako Velký třesk. Jak málo toho ale víme o velkém třesku v našich životech, při kterém se čas, prostor a energie formují do opravdu horkého a hustého bodu, do věty: „Nestíhám.“

Znáš ji taky, vid’? Celý dětství se těšíš, až hláška „dokud bydlíš pod naši střechou, budeš poslouchat“ vyšumí v ozvěně svobody, a mezitím den za dnem spěješ do chřtánu odvodů na zdravotní pojištění, krmení nenažraný lednice a do náruče skřítky, kterýho sice nikdo nikdy neviděl, ale v každý domácnosti ho znají. Bydlí v pračce a žere ponožky.

Dospěješ. Dospělost se ti pověsí na krk, ztěžkneš a času funíš do zad. Bojím se, že v závodu s ním budu už navždycky prohrávat, a připadá mi to na hlavu

postavený. Chci zjistit, jak se vypořádávají s časem na jižní polokouli, kde je prý všechno naruby, a to ve mně živí naději, že na rozdíl od nás Evropanů ví, jak čas dohonit.

Myšlenku vypravit se na zkušenou k protinožcům mi vnuknul oblíbený zákazník v Dublinu přezdívaný Flat white. Tou dobou ještě téměř nikdo v Evropě neznal kafe s mikropěnou, což mi připadá stejně tak dávno jako těch čtrnáct miliard let. Flat white se ode dveří vždycky zešíroka smál, až jednoho dne se v jeho pohledu odráželo cosi neznámého. „Děje se něco?“ zeptala jsem se opatrně. „Dneska se vidíme naposledy, Kata,“ pokrčil rameny, „po deseti letech se vracím do Austrálie. Syn nastupuje do školy a Evropa je na nás moc rychlá.“

Jeho odjezd pohltila pěna kávových šálků a všedních dní, ale touha navštívit kraj, kde v srdcích lidí možná netikají hodinky, se mi zaryla pod mlíkem opařenou kůži.

A tak mířím na protilehlou stranu zeměkoule. S klukem, o kterém jsem v patnácti prohlásila, že je ultimátní hovado. V sevření mojí levačky mu právě odumírá dlaň, zatímco v mojí pravačce teplá lahvička předraženého červeného. Jindy červený nepiju, ale ladí k červánkům za okny a rudým mžitkám před mýma očima. Odpočítávám zhruba dvacátou hodinu v letadle navzdory svojí fóbii z lítání. Mraky jsou krásné, ale hlavně zespoda (na rozdíl od mojí brady). Stěhujeme se na Nový Zéland. Asi proto, že dál už to nešlo.

Máloco v mém životě běží jako po másle, a to je nejlepší předpoklad pro tulácký hippiness, o kterém ti chci vyprávět.

Možná zatím netušíš, co to je, ale už teď ho žiješ, neb držíš v ruce tuhle knížku. Vítej, zvědavče! Zvědavost spojuje děti s námi tuláky a já jsem přesvědčená, že nám patří budoucnost.

Ve světě, co se mění tak rychle jako odstíny mojí pleti deset tisíc kilometrů nad zemí, si potřebujeme uchovat touhu objevovat. Ve světě přehlcným podněty natolik, že nevidíme ležícího na ulici, bude čím dál cennější schopnost vnímat. A ve světě, kde nám umělá inteligence do vteřiny poví, jak se správně rozhodnout, se hodí odvaha nebát se bloudit. Ulít si v kapse místo pro překvapení, chyby a odpověď robotovi: „Děkuju pěkně, ale já to potřebuju takhle.“

Jeden takový stroj bez srdce mi několikrát na srdce kladl, že komunikovat se čtenářem v druhé osobě ženského rodu je naprostá pitomost. Jenže já to tak

potřebuju a ty během našeho dobrodružství pochopíš proč. Spoléhám na tuláckou schopnost vidět neviditelný a cítit nevyřčený. A kdyby náhodou ani na konci příběhu nebylo jasno, omlouvám se a přijímám svoji trapnost.

Na faux pas jsem expert a zkušenosti ze zahraničí moji expertízu neustále prohlubují. Ačkoli doufám, že jejího vrcholu jsem dosáhla na vejšce. Po cestě na státnice jsem tenkrát zahlídla malou holku, která uháněla ještě rychleji než já, a tak jsem zakřičela: „Jdeš taky na eknu?“ Přikývla a já se k ní připojila. „To bude peklo, vid“, brblala jsem a naslepo si obtahovala rty, „snad se dobře vyspali.“ Moc toho nenamluvila, ale kdo by se v sedm ráno vykecával se spolužačkou se rtěnkou na zubu.

Jakmile jsme vystoupily z výtahu, v hloučku spolužáků to zahučelo. Malá holka pokračovala k mému překvapení dál do učebny a na mě se sesypaly dotazy: „Ty znáš Kutilku?“ Sesypala jsem se taky.

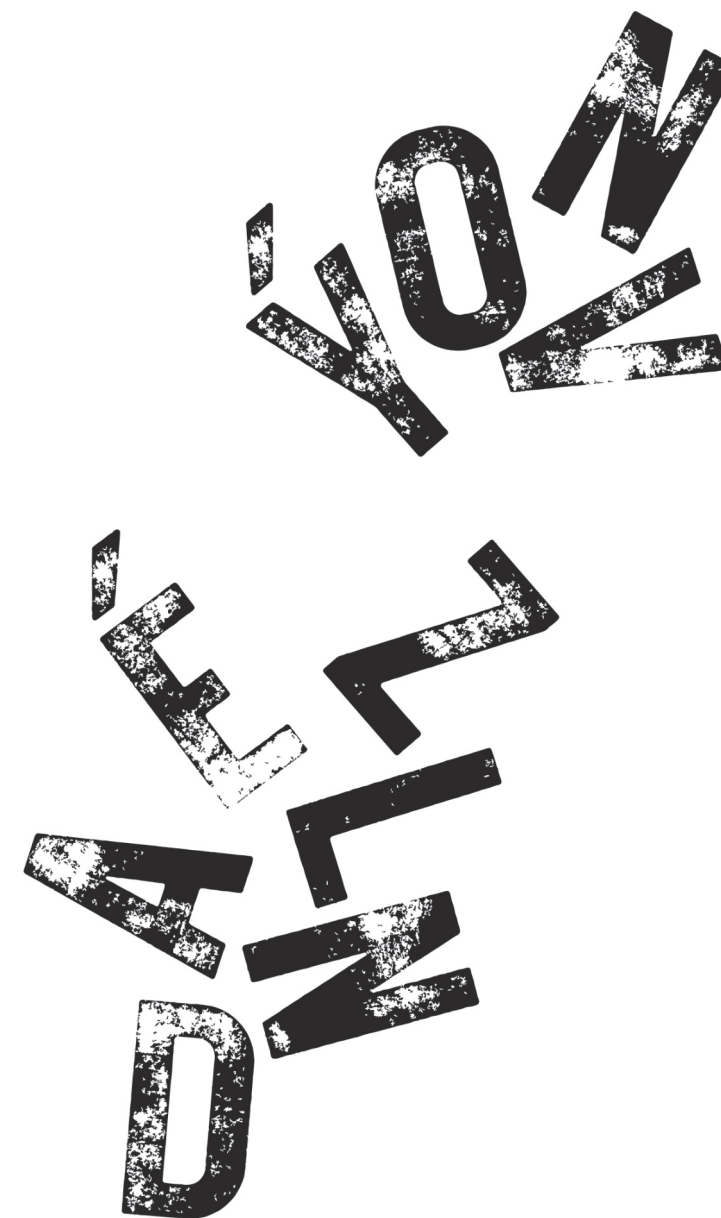
Při kombinování školy a práce jsem promeškala spoustu přednášek a přednášejících. O pár hodin později jsem nakráčela k potítku, na kterém ze mě nekapalo, ale lilo, zatímco malá holka mě pobaveně pozorovala z řady zkoušejících. Hlavně díky ní jsem tenkrát státnice udělala. Asi se dobře vyspala.

Trapnost je jedna z kompetencí, co mi jde na jedničku i beze snahy. Naštěstí neznamená vždycky propast, ale často se naopak stává mostem, který mě přibližuje k člověku naproti.

Možná že všichni podvědomě toužíme nebrat se tak vážně.

Opraš se mnou tulácký boty, který se nekupují, ale se kterými se rodíme, a otoč na další stránku, i kdyby tě svírala nejistota. Já ti rozumím, sama váhám před začátkem každý nový kapitoly, ale víš co?

Zatím to vždycky stálo za to.

čerí se vzduch

Z oceánu pod námi vystupuje zelený ostrov a v místech, kde souš potkává vodu, se třpytí nejsytější tyrkysová, jakou jsem kdy viděla. Kam moje oči dohlédnou, tam se rozlívá modř. Tak takhle vypadá nekonečno.

Dostat se ze Zélandu na nejbližší pevninu trvá tři a půl hodiny letadlem. Je dokonce tak moc z ruky, že zmizel i z několika map světa. Když to prasklo, mezi rozlícenými komentáři se objevil jeden s australskou vlajkou. „Chápu, zapomenout na Zéland vlastně není nijak obtížný,“ psalo se v něm.

Pro Australany je jejich menší soused jako Brno pro Pražáky. Doufám, že se častují stejně břítkými vtipy — už teď mi chybí česká prořízlá pusa. „Po čem se asi tak stejská Zélandanům, když vycestujou?“ ptám se parfáka na cesty a na život. „Po ovcích,“ odpovídá a ukazuje z okýnka. Zelený kopce pod námi připomínají pocukrovaný špenátový muffiny. Ovcí tu žije sedmkrát víc než lidí a je to vidět na první pohled.

Přistáváme. Pilot dobrzdil, ale nikdo netleská. Musíme být opravdu daleko od domoviny. Pověstnou legendu ale evidentně znají všude na světě — praví, že toho, kdo si okamžitě po zhasnutí kontrolky nestoupne do uličky, odnese letadlo zpátky. Nejsem si jistá, že by mi to vadilo, a tak vystupujeme jako poslední. V příjezdový hale splýváme s davem a v nohou mi pulzuje lehká slabost. Kdybych neměřila sto šedesát centimetrů, svedla bych jí na málo místa pod sedačkou, jenže já se vejdu všude.

Rozhodně ale nezapadnu všude. Jak to bude tady?

Koridorem se rozléhá maorština, jazyk původních obyvatel. Slova, co se linou z reproduktorů, od sebe nedokážu oddělit. Rytmická řeka omývá moje znavený smysly a uším zvyklým na tvrdý souhlásky zní jako jemný šumění peřejí. Proud táhlých zvuků probublává prostorem a podvědomě nutí uspěchaný cestující zpomalit.

„Haere mai ki Aotearoa,“ čtu na zdi, když se blížíme k dřevěný bráně zdobený tradičními freskami. Do změti letištních neonů zapadá jako moje kresby panáčků s rukama ve tvaru antény na výtvarce. Rozhodně vyniká, ale

působí trochu nepatřičně. Strnulá zvířecí tvář střežící vchod mě propichuje hrozivým pohledem.

Věřím, že oči jsou oknem do duše, a moc doufám, že právě tyhle nejsou oknem do duše Zélandanů.

Imigrační hned ukáže. Potí se mi ruce a těžkne dech. Celní kontroly, který se o mě stihly otřít v devadesátkách, ve mně zanechaly nekontrolovatelný pocit nervozity, kdykoli se přiblížím k čáře.

„Kia ora,“ odříkává hlas z repráků a já se chvěju. Projít kontrolou na Zélandu není jen tak. Ostrovy se vyvíjely izolovaně od zbytku světa osmdesát milionů let a staly se domovem zvířat a rostlin, který jinde nenajdeš. Zélandu se vyhnula většina škůdců a invazivních druhů, což je výsada, který se Zélandani nehodlají vzdát. Špinavý boty nebo zbytek hlíny na stanu? Ovoce nebo zelenina v batohu? Zákaz, průser, pokuta!

Dlouhou frontu právě rozdělují na dvě a nás posílají doprava. To je dobře, nebo špatně? Nenápadně okopávám hlinu z podrážek. „Do prdele, dyť já mám v batohu jablko!“ zajíknu se. Míša vyvalí oči a vzápětí na nás mává bruneta od stolku číslo devět. Kdyby mezi ní a vedlejší přepážkou stála zeď, přísahám, že bych se do ní rozběhla v naději, že zmizím jako Harry Potter na slavném nástupišti devět a tři čtvrtě.

„Další, prosím,“ pobízí nás úřednice, aniž by zvedla oči od papírů před sebou. Až v okamžiku, kdy ucítí můj parfém nebo připosranost, se na nás upřeně zadívá a důrazně pronese: „Máte...“

„Mám!“ chci zařvat, ale místo toho se moje rty roztahují v široký americký úsměv. Jsem nenápadná jako dealer s bílým práškem na rukou, co tvrdí, že právě snědl koblihu. „... nějaké nečistoty na botách?“ dokončí otázku. Moje noha instinktivně vykopává kecku do výšky, aby náležitě odprezentovala její zářivou bělost. Teniska vyletí a dopadne o metr dál. Hm, aspoň botu mám za čarou, když sama skončím kvůli pašování jídla a pokusu o teroristický útok ve vyhnanství. Celnice se po prvotním šoku rozesměje a do pasů nám razí štempl. „Užijte si to u nás a zavažte si tkaničky,“ laškuje na rozloučenou.

Aleluja, trapnosti! Přeshlapujeme s batohy na zádech uprostřed pulzujícího mraveniště, jehož rytmus a řád zatím nechápeme. Okolní hlasy splývají v šum, a když se nesoustředím, nerozumím jim.

Kručí mi v břiše, což je ovšem velice univerzální jazyk a Míša merčí problém. Sedm set kilometrů na pěší pouti do Santiaga de Compostela ho naučilo, že jít po mém boku není vždycky jednoduchý, ale jakmile mě přepadne hlad, je to

téměř nemožný. Zhruba od stýho kilometru nosil po kapsách ovesný tyčinky a něco na zub schovává v batohu ve vlastním zájmu doteď. Jenže po letištní kontrole zejí prázdnotou i železný zásoby. Probouzí v sobě lovce a táhne mě k občerstvení s největší cedulí. Za okamžik polykám obří hamburger a kus ze svého neklidu. Je to tu zas.

Nezáleží na tom, kolik začátků už člověk prožil. Každý další je těžkej.

Moje jméno se znovu promění ve svojí anglickou verzi, budeme hledat obchod se SIM kartou, obíhat úřady, pohovory a na svojí adresu, kterou ještě nemáme, se budeme vracet podle navigace.

Na billboardu svítí „Aotearoa“ — tak Maoři říkají Zélandu. Dlouhý bílý mrak. Přesně takový mám teď v hlavě. Všechno je nový. Všechno je jiný.

„Dyť já mám v báglu ještě to jablko,“ plácnu se do čela a vyprskneme smíchy. „Ty vole, naším nejbližším sousedem je Austrálie,“ mumlám a Miša mi pohladí záda. Tiše přehodnocujeme význam slova „daleko“ a oběma je nám jasný, že tady přehodnotíme mnohem, mnohem víc.

25.

„Zastav, zastav!“ volám. Dupe na brzdu a překvapeně na mě civí. Rozrážím dveře a vyskakuju na koberec u silnice. Slaný kapky ve vzduchu připomínají oblaka prachu, který se vyvalí, když dupneš na starý tepich. Tisíce žlutobílých květů se vinou od kopců v dále k oceánu, kam jen dohlídneš, tam se vlní něha.

„Co se stalo?“ vyzvídá a já neříkám nic. Některý okamžiky jsou moc vzácný na odpovědi. Rozbíhám se a nechávám ho za sebou, však on mi odpustí. Že jsem s ním správně, vím, kdykoli se vrhám do luk a vln. Už nenadzvedává obočí, ale koutek. Pořád mě nechápe a pořád mě proto, a ne přesto, miluje, ačkoli hranice mezi tím je tenká.

Že jsme spolu správně, vím i v míň romantických chvílích. Při té poslední jsem řekla: „Dneska musíme do kempu, mám běhavku,“ ale to už není písnička o volnosti, nýbrž o nevolnosti.

Našlapuju opatrně, jsou divoký a křehký. Jako já, napadne mě na okamžik, ale je to kec.

Slogany, co si píšu na sítě, nebo citáty, který si vylepuju na zed', vypovídají spíš o tom, jaká toužím být, než o tom, jaká doopravdy jsem.

Kruci, jak já bych chtěla být divoká! Kdybych byla průhledná, zářil by můj rock'n'roll v srdci jako lunapark! Jenže já už nejsem průhledná, jsem zabahněná cibule. Roky se snažím doloupat ke svému středu, který je snad ještě čistý, a dost u toho brečím. Taky ostatní u toho brečí, protože když čistíš cibuli, cítí to všichni okolo, ať chceš, nebo ne.

Sedám si na zem a pozoruju kytky. Kdykoli přijde poryv větru, nebojují s ním. Přizpůsobí se. Přežívají tak i silný vichry, který lámou statný stromy. Mezi vyprahlými kameny se táhnou propletený pavučiny jejich kořenů. Hledají úrodný skulinky a čím víc překážek musí zdolat, tím hlouběji se noří. Čím víc překážek musí překonat, tím pevnější jsou. Kdekdo by namítnul: „Vždyť ty ty chuděry živoří! Ve skleníku by jim bylo líp.“ V perfektních podmínkách a pohodlí by

dorostly do dechberoucích velikostí, jen občas by je zahradník zastříhnul, aby držely správný tvar.

A to divoká kytky nesnese. Divoká potřebuje růst jedině podle sebe. Její květy nikdy nebudou obdivovat davy, ale míza uvnitř ní pulzuje v rytmu svobody, a to je její podstata.

Zvedám se a ony se pomalu rovnají zpátky. Tak křehký a nezdolný zároveň.

Poskakuju po pobřeží k dodávce a zastrkávám si jednu žlutou za ucho, třeba lapím aspoň kousek z její nespoutanosti. Tančila bych pak bez rozpaků i na plný ulici. Taky bych sjela po zadku eskalátor a zpívala si nahlas ve frontě.

Nosit divoký kytky ve vlasech je snadný, ale nechat je v sobě kvést? Na to potřebuješ odvahu.

Myslím na všechny malé lidi a jejich bohy.

V každém vztahu asi musí pršet
a svítit slunce zároveň,
protože jen tak se může zrodit duha,
která spojuje.

Jenže aby slunce mohlo svítit,
musí se neustále sytit –
energií a dobrou přítomností.

Nestačí, že ho zažehla stejná krev.
Bez pozornosti slunce vyhasíná a duha bledne.

Až časem zářivý most mezi dvěma čely,
která si jednou ťukala „besany, besany, duc“,
nadobro zmizí a zbydou jen zatvrzelí besani.

Spojení sice pokrevním poutem,
ale rozdělení prázdnotou.

Řítíme se ve skučící bugině z kopce a nad každou nevybranou dírou tvrdě nadskočíme. Můj zadek vypadá jako po Velikonocích na Moravě. Liják podemlel a odnesl půl cesty bůhvíkam, ostřejší je snad už jenom čas, který odnesl bůhvíkam celý rok. Vinice se znovu převlíkla do zlatýho kabátu a chystá se na večírek sezóny. Sbíráme vzorky hroznů a silu na sklizeň.

Na korbě vlají kusy roztrhaných sítí, co jsme s Tali posbíraly. Mívám chuť si z nich umotat houpací síť, ale dneska se do nich toužím schovat před oblaky suchýho prachu, který se valí do vozítka ze všech stran. Tali za volantem boří svůj obličej do pletený šály. Hurónsky kašle a podrážděně dupe na plyn, což rozdmýchává písečnou bouři ještě víc.

Dusíme se. Spolu a navzájem. Jestli ještě jednou ostentativně kýchne, vyskočím z kůže. A hned nato z buginy.

Pšíkne ještě dvakrát, ale jsem srab — rvu si radši sluchátka do uší. Nepřekvapuje jí to. Když se před dvěma měsíci nastěhovali s Eliotem do domu, potkaly jsme se brzy ráno v kuchyni — obě se sluchátka na uších, obě prahnoucí po klidu. Usmály jsme se na sebe a mezi námi viselo jasný znamení: „Vidím tě a mám to stejně.“

Jsem citlivka, Tali je vysoce citlivá citlivka.

Vím, že se na rozvířeném prachu nedáví záměrně, vím, že bzučení elektrického plotu jí nerozčiluje proto, aby byla zajímavá, a taky vím, že slzy, který se jí koulely celý dopoledne po tváři, protože jsme našly zastřelenýho ptáka, byly všechny opravdové, ačkoli jich bylo tolik. Prudce šlápla na brzdu, vyfotila torzo těla a klackem ho odsunula mimo pěšinu. Čím víc slaných krůpějí polykala, tím víc nadávek plivala: „Kretění zabeďněný!“ křičela. Nakopla motor a bojovnici v sobě. „Musíme za Simonem!“ řvala přes vibrující plechy. „Tohle nemůžou! Řeklo se, že se střilet nebudou!“

Když naklusala do kanceláře a spustila, hloubila jsem patou důlek. Vztekala jsem se s ní, jen střízlivěji. Zatímco herci se učí, jak se rozplakat na povel, já se roky učila, jak na povel zacpat slzný kanálky a držet. Pak vylítla z kanceláře

a nasupeně skočila za volant. „Myslí si o mně, že jsem osina v prdeli,“ bouchla do něj, „ty taky, vid’?“ Zakroutila jsem hlavou. „Já tu tvoji upřímnost obdivuju,“ povzbudila jsem svoji kolegyni, „jen jsi někdy jak granát,“ přiznala jsem svoji kamarádce. Semkla rty a procedila skrz ně: „Já vím! Jenže já prostě cejtím všechno! Všechno a najednou! Mluvit na rovinu je jediná strategie, jak přežít. Jinak mi praskne hlava.“

Jak já jí rozumím. Když jsem si v patnácti stoupla na váhu při preventivní prohlídce, sestřička vyvalila oči a hvízdla: „Holka, ty máš asi těžký kosti.“ Kdepak kosti, kdepak, všechno, co jsem neříkala a nedovolovala si projevit, se ve mně ukládalo a těžklo.

Přes rozvířený štěrkový mraky na cestě prosvítají chlupatý zadky. Nejmiň sto chlupatých zadků. Ovce uhaní zběsile před buginou a jejich peloton se postupně roztahuje do dálky. Zvířata vzadu začínají vyčerpaně kulhat, ale ženou pořád kupředu, ačkoli po stranách silnice se rozkládají široký pastviny.

„Šmankote! Vždyť stačí, aby uhnuly!“ volám přes motor. Peláši poslušně dál jedna za druhou a já už se nemůžu na schvácený běžce dívat. „Vždyť ony se úplně uženou! Zpomal, Tali, zpomal!“ Sundává nohu z pedálu. Vystřkuje obličej ze šály a rozhazuje pobaveně rukama: „Potřebujou nějakou neposlušnou. Někakou černou!“

Na silnici jsou takový dvě, ale obě sedí v bugině.

Citliví lidi často nezapadají do stáda. Vnímají totiž všechno. Každý slovo a gesto převalují v hlavě tolikrát jako ovce stéblo trávy v hubě. Kritika je píchá jako ovce bodláčí a stejně jak ty ovce jí většinou spolknou. Jenže pak jí dlouho tráví. A věta „já ti vůbec nerozumím“ se v nich nerozloží nikdy, zato rozkládá je. Citliví lidi se totiž snaží porozumět všem, ale málokdo rozumí jim.

Tali chcípne vozítko a ovce okamžitě zkoprní na místě. „To snad není možný,“ vyprsknu a vyskakuju obhlídnout stoku vedle silnice. „Můžeš,“ posunkuju na Tali — když neuhne stádo, musíme uhnout my. Ujíždíme po rozlehlých pastvinách až k „safari“, kde budeme po zbytek dne spravovat děravý síť. Černý krávy tam ospale mrskají ocasem a valí se na březích třpytivý laguny. Od vody se odráží příjemný chládek a každou chvíli rozčísne stojatou hladinu ostrá čára — přistávající volavka nebo labuť.

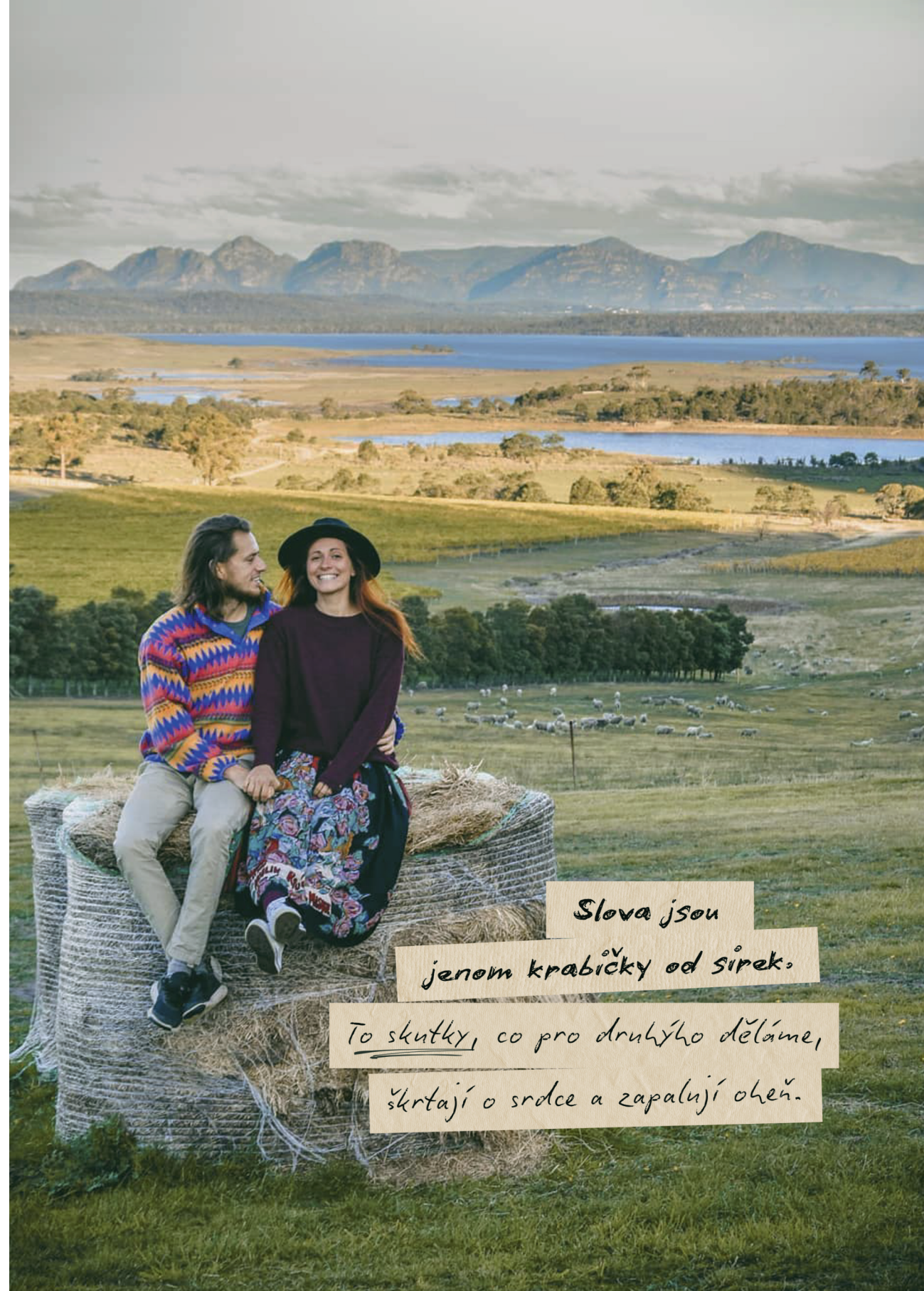
Safari je moje oblíbená zašivárna, ačkoli tu krouží výzvědný helikoptéry. Mají sice třicet tisíc oček, ale žádný jazyk, takže moje lelkování nikdy neprozradí.

Vážky.

Pozorujeme s Tali okřídlený bronzový draky a ona říká: „Viš, že jsou vážky mega citlivý na prostředí? Když zmizí, znamená to průser v ekosystému.“ „Fakt?“ natahuju ruku k ladnému vrtulníku, který se bleskurychle proměňuje ve stíhačku. „Já jenom vím, že jsou to perfektní letci a že dokážou lovit s takovou přesností jako žádný jiný zvířata.“

Fascinují nás. A asi vím proč.

Spousta lidí si myslí, že aby ukázali sílu, musí cenit zuby a plivat oheň jako draci. A pak tu jsou vážky — létající draci. Jemný vážky symbolizují rychlost a sílu už tisíce let. Vážky jsou křehký ranařky. Vážky jsou naše kombinace.

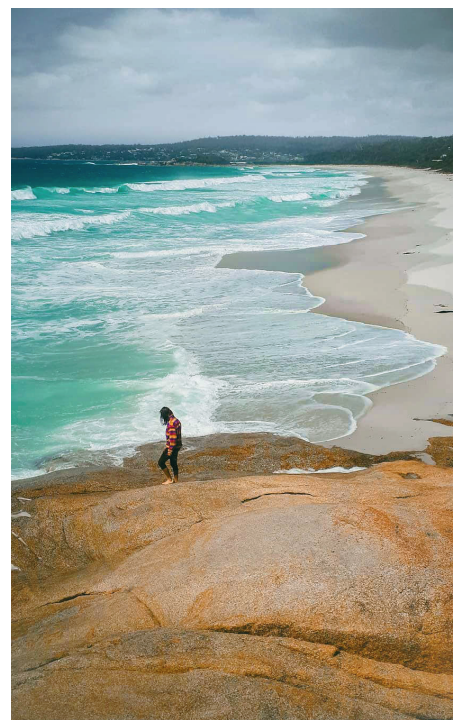
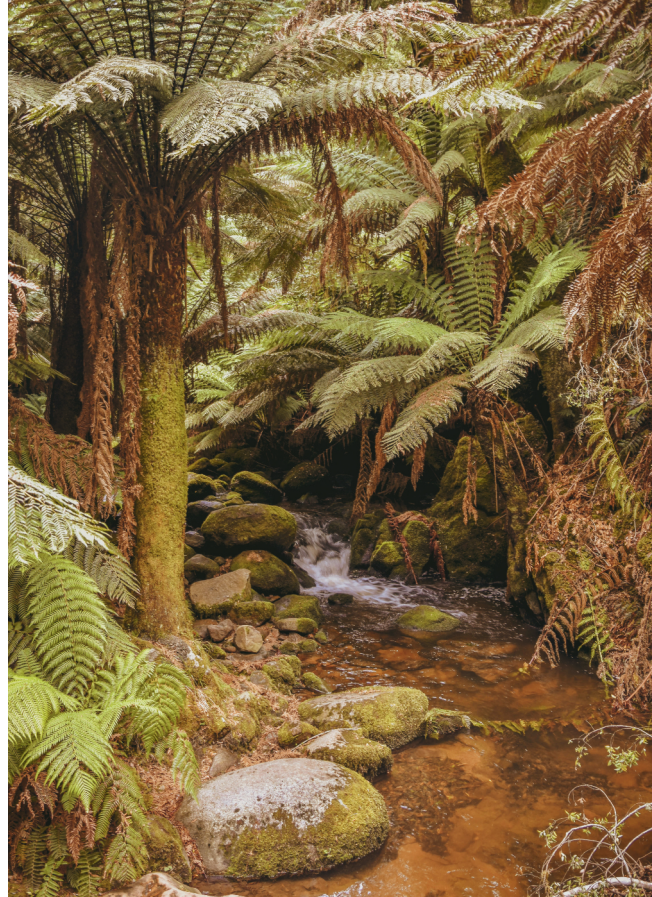

Slova jsou

jenom krabičky od sirek.

To skutky, co pro druhýho děláme,

škrtají o srdce a zapalují oheň.

Ty budeš ztrácet všechno
a sebe nejvíc.

Budeš muset neustále hledat.

Zbystří
díky tomu
tvoje smysly,

a to bude
tvůj největší dar.

Ukrajujeme dlouhý kilometry z cesty, ale nedaří se nám ukrojit ani kousíček z houstnoucí únavy. Na krajnici postává podivně nakloněný auto. „Bacha, bacha, támhle se něco děje,“ biju na poplach. U džípu bliká policejní hlídka, a ačkoli fakt chci, nedokážu udržet pohled stranou. „Fuj, praskla jim guma, z toho mám strach,“ říkám. Častuje mě spikleneckým pohledem. „Já taky. Ve všech ohledech.“ Praštím ho do ramene a chechtám se: „Jsi blbeček! A neboj, miláčku, jsem tak grogy, že kdyby mi někdo dal postel, to jediný, co z ní vystrčím, jsi ty.“

Četnost pokleslých vtipů stoupá přímo úměrně s naším vyčerpáním. Dneska ráno jsem hledala sirky, ne proto, abych podpálila vaříč, ale abych si je narvala do očních víček, který jsou tak těžký jako kroupy, co celou noc bombardovaly střešní stan. Promokla i nepromokavá plachta a teplota klesla k nule. V Austrálii! Příroda byla naštěstí ohleduplná. Nejdřív zmrazila mojí pusou a až potom můj mozek, takže všechny jízlivý věty zůstaly jenom uvnitř mojí hlavy. Mohla jsem tak dál profitovat z Míšova tepla ve společném spacáku.

Dvě hadrový mumie spojený v jednu jsou romantika. Dvě mumie z masa a kostí, z nichž jedna spí a druhá nemůže zabrat, jsou čirá frustrace. U každý stý napočítaný ovečky jsem Míšu dloubla pod žebra a on nebyl rád. „Au. Co to sakra děláš?“ rozčilil se asi u čtyřstý, ale do běla ne, bílý už jsme byli od zimy. Odpověděla jsem: „Kontroluju, jestli žiješ, lásko,“ a škodolibost mě trochu zahřála. Zadělala jsem si sice na peklo, ale tam je aspoň teplo.

Zdá se, že kus Tassie, co si v sobě neseme, přitahuje mráz, lijáky a vichr jako magnet. Chystáme se jeho sílu zlomit neplánovaným, zato rychlým úprkem do severní části ostrova, kde vládnu tropy. Teplý klima už zlehka prosycuje vzduch. Vlahý vítr, proudící z otevřených okýnek, profukuje moje splhlý vlasy a mokrá zatuchlý prádlo, rozvěšený po sedačkách.

Blbý situace přebíjíme ještě blbějším humorem. Je to léčivý. Na všech seznámkách bych vytvořila kruh a dohromady párovala jen ty, co se zasmějí stejným fórům. Protože humor je někdy to jediný, co ti zbyde. Říká se, že i vesmír má smysl pro humor, ale zřejmě ne pro ten náš. Aby nemusel poslouchat další

pokleslý vtipky, posílá nám do cesty Lucku. Víím o ní jen to, že bydlí v Sydney a má dobrý srdce, což je dostatečná kvalifikace pro setkání. Seznámily jsme se během charitativního projektu a slíbily si společnou večeři, jenže nenadálá změna plánů našim záměrům nepřeje. Zatímco my se řítíme k Sydney, Lucka odlítá na dovolenou. Mírním její zklamání: „Dobře pro tebe. Po včerejších horách smrdíme tak, že bys stejně zdrhla.“ Na displeji se místo očekávaného smajlíka objeví: „A nechcete na pár dní můj byt? S postelí a sprchou? Samozřejmě zadarmo.“

Zírám na těch pár vět a výchova dívek v Čechách mě nutí ke zdvořilostnímu odmítnutí. To přece nejde, vypůjčit si jen tak od někoho byt. Nebo jde?

„Lucka nám nabízí svůj byt. Na pár dní. Co ty na to?“ ptám se Míši. Pootvívá překvapeně pusou, ale namísto ostychu propuká v nadšení. „To je super!“ hvízdne a já zaskočeně zírám na ubíhající silnici ve tmě. Pišu na černou tabuli před sebou všechno, co se mi honí hlavou.

„Vzít si něco jen tak nejde.“

„To přece nemůžu.“

„Jak se jí odvděčím?“

„To si nezasloužím.“

Na černou tabuli naštěstí musím psát bílou křídou a ta projasňuje — moje obavy, zajetý vzorce i stud. A tak po chvíli odpovídám „Jóóó!“ protože neexistuje důvod, proč ne. Říkám „jó“ posteli, sprše, podaný ruce a příležitosti. Říkám „jó“ životu, aby život mohl říct „jó“ mně.

Následující dopoledne parkujeme v poklidný ulici a podle videonávodu hledáme byt v přízemí. Klíč pod rohožkou nám Lucka nenechala, neb nezamyká. Ještě než odjela, vzkázala: „Nečekejte žádné Hilton, ale útulný to je.“ Oproti střešnímu stanu je hotelem každá místnost, do který nefičí, neprší a u stropu nelezou pavouci, ale žádný rezort nenabízí tak vřelý „check in“ jako garsonka u Lucky. Na stole leží ručně psaný dopis:

„V lednici, v mrazáku si vezměte cokoli, ve špajzce taky. Kdyby něco — pište, volejte! Užijte si Sydney. Jo a v lednici máte dezert!“

Sprchuju se v cizí koupelně, a přesto se cítím jako u dávný kamarádky. V připraveném ručníku, povlečený posteli a v upečeným moučniku je schovaný kus slunce.

Myslím, že slunce jednou rozčíslo svojí hřivu a jeho světlo popadalo do polí a ulic. V polích teď září slunečnice a v ulicích některý lidi. Spojuje je jenom to, že šíří slunce ze sebe dál a nečekají nic na oplátku. Mnozí o tom ani netuší a jiní to berou jako samozřejmost.

Vypínám proud teplý vody, když se mi chce, a ne proto, že vypršel časový limit. Usazuju se na záchod, který připomíná trůn — voní a splachuje. Na dveře nikdo nedočkavě neklepe a z vedlejší místnosti se neozývají hrůzostrašný zvuky. Teplá sprcha a záchod jsou luxus.

Teplá sprcha a záchod jsou snem pro polovinu planety. Teplá sprcha a záchod podněcují kreativitu. Nikde jinde ke mně nepřichází tolik nápadů a asi to nebude náhoda. Kevin Systrom vyseděl na toaletě Instagram, Freddie Mercury tu složil část hitu „Bohemian Rhapsody“, a když Archimedes křičel: „Eureka!“, proháněl se po řeckým městě nahatý, protože právě vyskočil z vany. Jedna slavná marketingová agentura dokonce nechává na záchodcích fixy a zaměstnanci mají povoleno psát po zdech a dveřích.

Na dveřích hajzlíků visí poklady. Nedávno jsem jeden takový objevila. Text už byl ošoupaný, ale pořád šel přečíst:

Starý náčelník kmene Čerokí učil vnuka pradávným zákonům. Řekl chlapci: „Uvnitř mě probíhá boj, boj mezi dvěma vlky. Jeden je zlý, plný hněvu, smutku, lítosti, chamtivosti, sebelítosti a pýchy. Ten druhý je dobrý, plný radosti, míru, lásky, pokory, laskavosti a víry. A stejný boj probíhá i uvnitř tebe, můj chlapče. Uvnitř každého člověka na Zemi.“

Vnuk se zamyslel a pak se zeptal: „Dědečku, který vlk zvítězí?“

Starý muž se usmál a tiše odpověděl: „Ten, kterého krmíš.“

Myslím na Lucku.

Ti, co krmí druhýho vlka, existují. O všech nepíšou média a nevyhrávají ceny, ale každý den vyrovnávají temnotu laskavostí. A musí jich být zatraceně hodně. Jinak by nás špatný zprávy a negativita valící se ze všech stran už dávno pohltily.

**Děkuju všem, se kterými byla spolupráce víc spolu
a miň práce.**

TULÁCKÝ HIPPINESS

Kateřina Carda Kosmatová

Fotografie

Michal Carda, Kateřina Carda Kosmatová,

Gabriela Le, Huy Le

Jazyková korektura

Kristýna Kohoutová

Grafická konzultantka

Jana Drnková

Ilustrace

Dominika Sládečková @Domi_wild_art,

Canva

Tisk

Tiskárna Protisk, s.r.o. v Českých Budějovicích

Papír

Munken Pure, Munken Print Cream

Poznámka autorky

Učesat text někoho, kdo věří, že vlasy češe líp vítr než
hřeben, je náročný úkol, kterého se Kristýna Kohoutová
zhostila bravurně. Pokud najdete v textu jazykově chybný
tvar, jedná se buď o záměr, anebo tvrdohlavost autorky.

ISBN 978-80-11-07262-9

Vydala Kateřina Carda Kosmatová ve Strunkovicích nad
Blaníci roku 2025.

© Kateřina Carda Kosmatová

1. vydání

